

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 maja 2022 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 2.988,90 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.074,16 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu a także nakazał zwrócić ze środków Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz powoda kwotę 542,84 złotych z wpłaty z dnia 22 września 2021 r., zaksięgowanej pod pozycją 500073484216.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w części, tj. w zakresie uwzględniającym powództwo i rozstrzygającym o kosztach procesu.

Skarżący wydanemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

1. art. 354 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że to po stronie pozwanego ubezpieczyciela występował brak współdziałania z poszkodowanym w celu minimalizacji zakresu szkody poprzez brak kontaktu z poszkodowanym celem organizacji najmu pojazdu zastępczego;

2. art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 826 § 1 k.c. w zw. art. 16 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez błędną wykładnię i uznanie, że poszkodowany nie przyczynił się do zwiększenia rozmiaru szkody poprzez brak rzeczywistego zainteresowania informacją przekazaną przez pozwanego o możliwości bezpłatnej organizacji pojazdu zastępczego, podczas gdy pozwany zaoferował poszkodowanemu możliwość bezpłatnej organizacji pojazdu zastępczego tożsamej klasy, co pojazd uszkodzony oraz poinformował, że w przypadku organizacji pojazdu zastępczego we własnym zakresie pozwany zrefunduje koszty najmu do wysokości wskazanej stawki, a poszkodowany zrezygnował z tej możliwości wynajmując pojazd zastępczy po znacznie wyższej stawce.

Pozwany na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym opłaty od apelacji oraz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu w I i II instancji według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje była bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Podniesione przez apelującego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną.

Za niezasadne należało uznać podniesione zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. zarzut naruszenia art. 361 k.c. w zw. z art. 826 § 1 k.c..

Nie budzi wątpliwości, że koszty poniesione przez poszkodowanego z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego mieszczą się w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Postulat pełnego odszkodowania przemawia bowiem za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z samochodu wskutek uszkodzenia lub zniszczenia. Termin wydatków koniecznych oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzone (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r. III CZP 14/97 OSNC

1997/8/103). Skarżący w swojej argumentacji zdaje się nie dostrzegać, że poszkodowani potrzebowali niemalże natychmiast samochodu zastępczego, który był im niezbędny w codziennym funkcjonowaniu związanym z pracą i opieką nad dziećmi. Wykazali oni zainteresowanie ofertą pozwanego, odpisując na maila z zapytaniem dotyczącym szczegółów możliwości zorganizowania przez pozwanego najmu pojazdu zastępczego, jednakże pozwany udzielił im odpowiedzi dopiero trzy dni później, a telefonicznie w sprawie wynajmu pojazdu zastępczego pozwany skontaktował z poszkodowanymi po ok. 4 dniach od zgłoszenia szkody. Nie można zatem oczekiwać od poszkodowanych, aby w związku z obowiązkiem dążenia do minimalizacji szkody przez kilka dni zmuszeni byli czekać na informację od ubezpieczyciela sprawcy szkody, w sytuacji gdy samochód był im niezbędny celem realizacji codziennych obowiązków. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie wiadomo, czy oferta ubezpieczyciela dotycząca możliwości zorganizowania wynajmu pojazdu zastępczego była w ogóle realna. Co za tym idzie Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że poszkodowani mieli prawo wynajęcia pojazdu zastępczego samodzielnie.

Za niezasadne również należy uznać pozostałe podniesione zarzuty naruszenia prawa materialnego tj. art. 354 § 2 k.c. oraz z art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Poszkodowani nie mieli obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi najtaniej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99 dotyczące wprawdzie wysokości szkody na tle umowy autocasco, ale w pełni znajdujące zastosowanie do sprawy niniejszej). Oczywiście nie oznacza to, że poszkodowany ma pełną dowolność przy wyborze oferty dotyczącej wynajmu pojazdu zastępczego wychodząc z założenia, że zawsze będzie się mu należał zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w pełnej wysokości, albowiem poszkodowany przy najmowaniu pojazdu zastępczego winien się zachować, jak człowiek sensownie kalkulujący, unikający szczególnie wygórowanych kosztów, które mogłyby doprowadzić do nieuzasadnionego uszczerbku jego majątku. Na poszkodowanym spoczywa obowiązek podejmowania takich działań, które zmierzają do zminimalizowania skutków i zakresu szkody. Niepodjęcie takiego zachowania nie może zwiększać obowiązku odszkodowawczego osoby zobowiązanej do naprawienia szkody (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., III CZP 14/97, wyrok z dnia 26 listopada 2002 r., I CKN 1993/00).

W istocie więc przy najmie, z jakiego skorzystał poszkodowany, konieczne jest odwołanie się do rynkowych cen za danego rodzaju usługi przy założeniu, że sytuacja poszkodowanego nie powinna ulec pogorszeniu, jednakże również nie powinna ona ulec polepszeniu poprzez wynajęcie lepszego pojazdu, aniżeli sam poszkodowany posiadał.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, jako uzasadnioną dobową stawkę wynajmu pojazdu zastępczego klasy B należy przyjąć zastosowaną stawkę 140 zł netto, tj. 172,20 zł brutto. Na marginesie należy również podkreślić, że bez znaczenia są jednostronne oświadczenia dotyczące poinformowania poszkodowanych, że w przypadku organizacji pojazdu zastępczego we własnym zakresie pozwany zrefunduje on koszty najmu do wysokości wskazanej stawki, skoro pozwany przez swoje opieszale działanie de facto nie dał poszkodowanym realnej możliwości skorzystanie z jego oferty zorganizowania najmu pojazdu zastępczego.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy oddalił wniesioną przez pozwanego apelację, na podstawie art. 385 k.p.c., jako całkowicie bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.